

sammen med hele denne store Sag er det dog et ganske forsvindende Beløb. Og jeg gentager, at det forekommer mig, at der er set lidt for smaat paa Sagen fra Statens Side, medens der, som jeg stadig mener, er set meget rundeligt paa den fra Kommunens Side. — Hermed anbefaler jeg Sagen.

Breinholt: Jeg tør vel haabe, at man vil tilgive mig, at jeg ikke kan afholde mig fra at begynde med et lille Hjertesuk. Jeg har nemlig lige fra Begyndelsen af denne Sags Behandling — og den ligger mange Aar tilbage — været en bestemt Modstander af Hovedbanegaardens Flytning, saavel Godsbanegaardens som Personbanegaardens, og jeg har gennem Aaringer som stadigt Medlem af Tingets Jernban udvalg efter ringe Evne ihærdigt kæmpet mod en saadan Flytning. For det første fordi — hvad neppe nogen vil benægte — Banegaardens nuværende Beliggenhed er saa fortrinlig, saa central, at den næsten maa kaldes ideal, og man maa vistnok lede længe efter en Storstad, hvis Hovedbanegaard har saa fortrinlige Betingelser for det trafikerende Publikum. For det andet fordi Flytningen og den derved nødvendiggjorte Omordning af det københavnske Jernbanenet vil kollidere stærkt med æstetiske og hygiejniske Hensyn. Den lille, men meget kønne Aborrepark vil jo nemlig lide stor Ravage, naar den skal genskæres af en firsporet Jernbanelinie. Ogsaa fra den smukke Ørstedspark skal der røves et Hjørne, og de smukke og i udmærket Trivsel værende Lindealleer langs Nørre Boulevard ville være dødsdømte; at heller ikke Østre Anlæg gaar Ram forbi, er jo sikkert. Men det er ikke blot Skønheden, det drejer sig om her, men ogsaa de hygiejniske Hensyn; thi de Anlæg, jeg her sidst har nævnt, ere jo Byens Lunger, dens Luftbælte. — For det tredje har en af mine Hovedgrunde for min Modstand mod Flytningen været den, at Banegaardens Forlægning vil gribe stærkt ind i Ejendomsforholdene omkring Banegaarden. Thi dennes Nærhed betinger i høj Grad Ejendommenes Værdi, ganske særlig de talrige Hotellers, hvis Basis egentlig er Banegaardens Nærhed. — Og endelig for det fjerde har jeg altid fundet det lidet tiltalende og lidet værdigt for en Hovedstad at gemme Banegaarden i en Krog bag Panoptikon og Tivoli med en ret snæver Adgangsvej, saa uanselig, at det vilde egentlig kunne gøres Behov at sætte en Vejviser op med Paaskrift: Til Banegaar-

den. Af de her nævnte 4 gode Grunde, der for Resten have været støttede ogsaa af finansielle Grunde og ikke mindst af dem, tror jeg, at det har været berettiget at bekæmpe Banegaardens Flytning. Min Kamp har imidlertid været haabløs, og det er her i Tinget gaaet mig, som det er gaaet et æret Medlem i Folketinget, vi have maattet anse enhver fremtidig Kamp og Modstand mod denne Sag som ørkesløs, som forgæves. Man siger jo, at fælles Skibbrud er trøsteligt, og i dette Tilfælde er det ikke mindre trøsteligt for mig, da Skibbruddet sker i saa godt og dygtigt Selskab som i dette Tilfælde. Allerede da det lykkedes en foregaaende Minister at gennemføre Godsbanegaardens Flytning, indsaa jeg klart, at nu var Kamptiden vel hovedsagelig forbi, denne Flytning af Godsbanegaarden maatte nødvendigvis drage Personbanegaarden efter sig, og nu staa vi over for det Tilfælde, at denne omtrent kan betragtes som et Faktum. Der gives imidlertid Ting, der ere saa uafvendelige, at de maa tages med Sindsro. Noget saadant foreligger her, og jeg tager det derfor med Sindsro og agter ikke at rejse Spor af Modstand mod det foreliggende Lovforslag. Tværtimod, jeg vil endogsaa være villig til at medvirke til dets hurtige Gennemførelse; thi jeg erkender, at af alle de mange Planer, der have været os forelagte til Omordningen af de københavnske Banegaardsforhold, er den foreliggende baade den forholdsvis bedste og tillige den billigste. Naar jeg siger den billigste, er det selvfølgelig under den sikre Forudsætning, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder har sikret sig gennem sine Teknikere saaledes, at der ikke kan befrygtes nogen nævneværdig Overskridelse af de beregnede Beløb. Det er jo bekendt nok, hvorledes den omtalte forhenværende Minister ved Godsbanegaardens Flytning saa sig nødsaget til at overskride det dertil beregnede Beløb paa ca. 9 Mill. Kr. med ikke mindre end 2 Mill. Kr. At den højtærede nuværende Minister derimod har sikret sig mod en lignende Overskridelse, der jo her procentvis vilde løbe op til ca. 5 Mill. Kr., haaber jeg at faa bekræftet af den højtærede Minister.

Hvad nu i øvrigt Billigheden angaar, beror denne i høj Grad paa den mellem Stat og Kommune afsluttede Overenskomsts større eller mindre Godhed. Det vilde have været rart og interessant, om man kunde have faaet det fornødne Materiale til med nogenlunde Klarhed at danne sig et Begreb herom. Der høres jo højrøstede